

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY
PIERKOVÁ

a tajomná truhlica

Albatros

Emily Pierková

a tajomná truhlica

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.albatros.sk

www.albatrosmedia.sk

Holly Webbová

Emily Pierková a tajomná truhlica – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY PIERKOVÁ

a tajomná truhlica

Albatros

Preložila Martina Petáková

Text copyright © Holly Webb, 2014

Cover illustration © Rosie Wheeldon, 2013

Translation © Martina Petáková, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-00-04218-3

ISBN e-knihy 978-80-00-04244-2

(1. zverejnenie, 2016)

Pre Katie

„Niet nad prázdniny,“ slastne vzdychla Emily, z nôh si zošuchla sandále a prsty natiahla k slnku.

„Keď myslíš...“ odvetil jej mladší brat Robin. Steblom trávy opatrne štuchol do mravca – ten na okamih znehybnel, no vzápätí ubzikol.

Emily odtrhla ďalšie steblo, vložila ho do knižky miesto záložky a obrátila sa k Robinovi. „Ty nemáš rád voľno?“

Robin pokrčil plecami. „Cez prázdniny je občas nuda. Niet do čoho pichnúť...“

„Veď práve! To je na nich najlepšie. Nemusíš vstávať do školy, nikam sa neponáhľaš...“

„Ty sa nikdy neponáhľaš,“ oponoval sestre Robin. „Keby ťa každé ráno Lark s Lory nedurili z postele, nikdy by si do školy neprišla včas.“

Emily si zamyslene podoprela hlavu. „Asi máš pravdu,“ priznala. Staršie sestry ju odmalička vedeli dať do pozoru. Emily nikdy nebola ranne vtáča. Hoci do školy chodila rada, pohodový prázdninový režim si naozaj užívala. Do postele chodievala neskoro večer a ráno do jej malej podkrovnej izby nedoliehal mamin krik zo schodov. Miesto toho ju prebúdžali slnečné lúče, ktoré

penikali cez farebné špirálovité vzory na oknách a zalievali jej izbičku jemnou zlatou žiarou. Bolo to nádherné. A takéto rána ju čakali ešte ďalší mesiac a pol.

„Prázdniny sa začali len pred týždňom. Ak sa nudiš už teraz, čo chceš robiť do konca augusta?“ spýtala sa Robina.

„Dovtedy si asi zjem palce na nohách,“ zašomral Robin skleslo.

„Alebo sa môžeš vrátiť domov...“ placho nahodila Emily. „Do sveta víl. Tam by si sa určite nenudil.“

Robin na ňu civel s očami dokorán. „Tak po prvé – vyhod’ si to z hlavy. Mama s ockom by ma prerazili. O tom by si už mala vedieť svoje,

nie? A po druhé – nie je to môj domov. Nikdy sme tam nežili. Nik z nás.“

Emily pomaly prikývla. „To je pravda. Doteraz som si to neuvedomila.“ Odtrhla ďalšie steblo trávy a vložila si ho medzi pery. „Kam teda vlastne patríš? Sem? Alebo tam?“

„Neviem,“ priznal Robin. „Tu žijem celý život. Vo svete víl som bol vždy len na návšteve.“

„Ale keď si tam, nemáš pocit, že je to miesto, kde naozaj patríš?“ vyzvedala Emily. „Tam predsa môžeš slobodne rozťahnuť krídla.“

Túžobne sa zadívala na jeho plecيا. V myslí sa jej vynorili mäkké hnedosivé krídla, ktoré sa prirodzene vinuli okolo bratových ramien. Práve ony boli to, čo Emily potajme svojim súro-

dencom závidela najviac. Nielen preto, že vedeli lietať. Ich krídla boli úchvatné. Hebké pierka sa leskli jemnými farebnými odtienkami a vytvárali klenuté oblúky, ktoré Emily pripomínali vodopády vyvierajúce z ich pliec. Boli neuveriteľne mäkké, túžila ich pohladit'...

Len pred pár týždňami sa Emily dozvedela, že je adoptovaná. Otec ju našiel opustenú na brehu rieky a domov sa už vrátil s ňou. Odrazu sa musela vyrovnat' s tým, že s rodinou, v ktorej vyrastá, ju nespája žiadne pokrvné puto. Navyše nemala ani poňatia, odkiaľ vlastne pochádza a kto sú jej skutoční rodičia. To však nebolo všetko – Emily nebola tou, ktorá by v rodine niečím vynikala.

Vyrastala totiž medzi vílami. Jej otec, mama,

brat i sestry to však museli pred okolitým svetom skrývať. Milovaný starý dom, kde prežila celý život, slúžil ako brána do sveta víl, kam sa dalo prejsť cez množstvo podivných strážených dverí, a cez zrkadlo pri podeste na vrchole schodiska ju potajme pozorovala zvedavá vodná víla. Dokonca ani domáci miláčik Gruff nebol len obyčajným psom.

A na to všetko si mala odrazu zvyknúť?!

Emily pochybovala, či to dokáže. Počiatočná panika, keď nedokázala uveriť vlastným ušiam, ju však už prešla. Teraz ju neznámy svet fascinoval.

„Kiežby sme sa tam mohli vrátiť,“ povzdychla si Emily. „Jednoducho by sme šli na návštevu,

nie iba naprávať, čo sme pokazili. Chcem znova vidieť tú nádhernú rieku aj tmavé lesy a nemusieť pred nikým utekať. Zaujíma ma všetko. Aj všetci obyvatelia.“

„Videla si tam toho viac než ja,“ poznamenal Robin. „Dostanem sa tam len pri mimoriadnych príležitostiach. Na takéto oficiálne návštevy sa treba patrične vyobliekať. Celý čas som s našimi, s nikým sa nerozprávam. Na rozdiel od teba.“

„Ale všetci, s ktorými som hovorila, ma chceli uniesť,“ namietala Emily. „A keď som sa tam ocitla znova, naháňali ma obrovské poľovnícke psy. Najradšej by som sa prešmykla cez jedny z dverí, ale mám z toho strach.“

S ustupujúcim úžasom v Emily narastala zve-

davosť. Jedno popoludnie svojho ocka podplatila čajom a čokoládovými mafinmi, aby od neho zistila čo najviac o ich čudesnom dome a o tom, čo sa skrýva za všetkými dverami. Ani doteraz sa, prirodzene, nedozvedela všetko. Pár dobrôt a šálka čaju na to nestačili. Aspoň však už o svete víl začínala mať akú-takú predstavu.

Jej otec je strážca. Jeho úlohou je strážiť dvere a postarať sa o to, aby chránil svet ľudí a svet víl pred spoločným stretom. Keď dvere neboli zapecatené a strážené, víly sa cez ne pokúšali preniknúť medzi ľudí a vlákať ich do svojho sveta. Vďaka ľuďom – a najmä vďaka deťom – si totiž dospelé víly predlžovali svoju mladosť. Akoby žili z ich energie... Emily tomu celkom nerozu-

mela, no z vlastnej skúsenosti vedela, že je to pravda.

Keď prvý raz počula pravdu o svojej rodine, v záchvate zlosti a smútku nechcene prešla cez jedny dvere. Vybehla hore schodmi – chcela sa zavrieť vo svojej izbe, ale keď otvorila fialové dvere, čo do nej vedú, ocitla sa na prekrásnom, no nebezpečnom mieste plnom víl, ktoré sa ju pokúsili navždy vlákať do svojho sveta. Lady Anstis, jedna z nich, jej núkala čosi, čo na prvý pohľad vyzeralo ako miska plná toho najchutnejšieho ovocia pod slnkom. Bolo však začarované, takže keby ho Emily zjedla, ľudské jedlo by jej začalo pripadať čudné a bez chuti. Ak by sa potom vrátila domov, postupne by chradla.

Podľa otcových slov boli vílie dvorné dámy, medzi ktoré patrila aj Anstis, čoraz mocnejšie. Od smrti kráľovnej už ubehli roky. Kráľ stále vládol sám a ony sa bili o miesto po jeho boku. Víťazku totiž čakala svadba a miesto na tróne.

„Kiežby sme sa tam vrátili...“ začala Emily.

„V žiadnom prípade,“ odsekol Robin.

„Ja viem! Ale keby predsa, myslíš, že by som sa mohla zamaskovať, aby ma nespoznali?“

„Netuším...“ odvetil Robin zamyslene. „Možno by to fungovalo. A možno nie. Akokoľvek by sme ťa zamaskovali, určite by vycítili, že si človek. Aspoň myslím. Aj keď nie si celkom obyčajné ľudské dievča. Máš v sebe mágiu,“ uvažoval

zamračene. „Myslím, že by si sa pred nimi len tak neschovala, Ems.“

Emily sklonila hlavu, aby brat nepostrehol jej plachý, no radostný úsmev. Nevedela si pomôcť – podľa Robina má v sebe mágiu! Bolo jej nad slnko jasnejšie, že ani zďaleka nie je taká silná ako u Lark, Lory a jej brata. Keďže však žili aj s mamou a ockom medzi ľuďmi, nikdy ju nemohli prejaviť naplno. Emily vedela, že si jej súrodenci občas dovoľia nevinné kúzla – Lark s Lory mali za každých okolností perfektne upravené vlasy –, bolo jej však jasné, že väčšie čary pred rodičmi neutaja. A to nikdy neveštilo nič dobré.

Aj tá nepatrná štipka mágie, ktorú v sebe Emily mala, prekonala jej najtajnejšie sny. Na rozdiel

od svojich súrodencov sa totiž so schopnosťou čarovať nenarodila, no zdalo sa, akoby do nej mágia pomaličky prenikala. Spoločne s Robinom usúdili, že sa tak dialo vďaka domu, v ktorom vyrastala. Ten bol kúzлами priam presiaknutý.

Občas Emily premýšľala, ako je možné, že si celých desať rokov neuvedomila, že dom, v ktorom žije, je útočiskom víl. Všetky jeho zvláštnosti jej prosto pripadali normálne. Vždy keď zbadala, ako rôzne obrázky na okne jej izby odrazu ožili, myslela si, že sníva s otvorenými očami. Niekedy sa jej zezdalo, že dvere do izieb jej sestier menia farbu podľa momentálnej nálady Lark a Lory, no Emily si myslela, že to spôsobuje svetlo, čo

zvláštne dopadalo na podestu. Rozhodne to nepovažovala za čary.

Teraz bolo jasné, že sa mýlila. Štipku z tej mágie dokonca už mala v sebe a po dvoch návštevách vílieho sveta cítila, ako v nej rastie. Prvý raz zablúdila na druhú stranu omylom – prosto stlačila nesprávnu kľučku. Druhý raz tam však šla vedome.

Vodná víla, ktorá pomohla Emily, Lark i Lory ujsť pred lady Anstis a doviedla ich k bráne nazad do sveta ľudí, za svoje odhodlanie draho zaplatila. Musela ujsť zo svojej rieky a neustále utekať pred kráľovskými poľovníkmi. Vďaka svojej silnejúcej mágii sa však Emily vrátila do sveta víl a zachránila Sašu pred krvilačnými poľovníckymi psami.

Emily sa tak Saši odplatila za to, že zachránila ju aj jej sestry. Keby ju Emily so sebou nevzala do sveta ľudí, vyčerpaná vodná víla by už nevládala ďalej utekať. Od istej smrti ju zachránila práve štipka mágie, ktorú v sebe malo ľudské dievčatko.

Bolo to desivé, no vzrušujúce dobrodružstvo. Emily stále celkom nechcela uveriť, že čosi také bolo v jej silách.

„Ako veľmi sa nudiš?“ spýtala sa napokon Emily Robina. Usilovala sa znieť nenútene.

Miesto odpovede len otrávene zavrčal a podráždene dobiedzal do ďalšieho úbohého mravca.

„O jednej kratochvíli by som vedela...“

„Povedal som ti, že s tebou nebudem prechá-

dzať cez žiadne dvere! Aj keby si mala šťastie a poľovníci by nezavetřili teba ani tvoju mágiu, mohla by si sa dostať do riadnej kaše. Je to tam fakt nebezpečné.“

„Mám na mysli niečo iné. Tak mi napadlo... Ak mám v sebe nejakú mágiu, myslíš, že by som ju mohla ovládať? A vedome ju používať?“ pozrela na brata s nádejou.

„Mohol by si ma to naučiť?“

Robin na ňu nechápavo zísal.

„Nikdy ťa nik neučil čarovať?“ pokračovala Emily. „Používať zaklínadlá, špeciálne slová alebo čosi podobné?“

Robin pokrútil hlavou. „Nie. Jednoducho to máme v sebe. Mágia je mojou súčasťou a pou-

žívam ju, keď chcem. Samozrejme, pre tie hlúpe pravidlá, čo nastolili naši, nečarujem skoro vôbec. Nikdy ma neučili ako na to. Tak to nefunguje.“

Emily vzdychla. „Prirodzene. Máš ty ale šťastie!“

„Niečomu by si sa predsa len mohla priučiť,“ dodal tichý hlások. Emily sa obrátila na druhý bok a žmúrila do slnka. Z ostrých lúčov mala na okamih pred očami hviezdičky. Pred sebou zbadala dievča, ktoré žiarilo, akoby bolo posiate tisíckami drobných trblietok, no nebolo to slnko, čo spôsobilo toľko lesku.

Saša bola iná ako Robin či ostatní z rodiny. Ne-skrývala sa za ľudskú tvár. Žiarila, pretože pred Emily stála vo svojej prirodzenej vílej podobe.

Dlhé šaty jej padali k členkom a ovíjali jej telo ako jagavé pramienky priezračnej tečúcej vody. Vlasy jej v mäkkých vlnkách viali okolo pliec a Emily pripomínali riasy unášané mocným prúdom. V očiach dievčaťa sa mihotali striebřisté a zelenkasté odtienky ako roztancované lúče slnka na riečnych vlnkách. Vodné víly sa dali rozoznať na prvý pohľad.

A práve preto sa Saša takmer celé dni skrývala v záhradnom rybníčku.

Emily s Robinom usúdili, že kým nevyhútajú spôsob, ako povedia rodičom o Emilinom husárskom kúsku, ukryjú Sašu práve tam. Hoci bola Emily presvedčená, že konala správne, jej rodičia na to možno budú mať opačný názor.

Aj keď otec pracoval vo svete ľudí ako spisovateľ, jeho skutočnou úlohou bolo zabrániť vílam prekračovať hranice ich sveta. Bez ohľadu na dôsledky by teda mal Sašu poslať nazad.

Emily na vodnú vílu hľadela s očami dokorán. „Napríklad?“ spýtala sa. „Och, niečo tu pre teba mám!“ spomenula si odrazu. Zdvihla balíček obalený papierom na pečenie a podala ho Saši.

„Čo je to? Čokoláda?“ spýtala sa vodná víla nedočkavo, usadila sa vedľa Emily a rozbalila si darček. Len čo zbadala štedrý kus krehkého čokoládového koláča, vlasy jej poskočili od nadšenia.

„A ja som od macochy?“ dožadoval sa svojej porcie Robin.

„Ty si ich včera zjedol takmer toľko, čo sám vážiš. Ostal už len tento kúsok.“

Saša si opatrne odlomila z koláča a ochutnala. „Toto je iná báseň! Nevyrovnejú sa mu ani korienky močiarného nechtíka, ani potočnice. Aj keby som sa mohla vrátiť domov, pre takéto dobroty by som si to rozmyslela.“ Zamyslene sa zahľadela na Emily. „Zaujímalo by ma, či do varenia nevedomky neprimiešavaš aj štipku mágie.“

„Myslíš?“ placho sa spýtala Emily. Často dostávala chvály na to, čo navarila či napiekla, no toto nebol len obyčajný kompliment. „Nerobím to úmyselne.“

„Prirodzene. Mágia je inštinktívna. Používame ju, keď potrebujeme. Ako povedal Robin, nemusí-

me hovoriť zaklínadlá, aby sme čarovali. Myslím, že v tvojom prípade sa mágia najsilnejšie prejavuje práve v kuchyni. Najmä keď variš pre blízkych.“

Emily prikývla. „Dáva to zmysel. Spolu s kreslením je to moja obľúbená činnosť.“

Saša odlomila ďalší kúsok koláča. Keď zbadala, ako na ňu Robin závistlivo zíza, na tvári sa jej zjavil úškrn. So slastným výrazom si čokoládovú dobrotu vložila do úst, nespúšťajúc z neho oči.

„Je senzačný... Na čo zvyčajne myslíš, keď niečo pripravuješ?“

Emily zažmurkala. „Asi na recept.“

„Určite je toho viac,“ oponoval Robin. „Všetky recepty poznáš takmer naspamäť, ale taká násobilka ti zakaždým vyfučí z hlavy. Nerozumiem tomu.“

„To je iné. Matematiku veľmi nemusím,“ pokrčila plecami Emily, „iba keď je užitočná. Napríklad v kuchyni.“

„Ak teda poznáš recept, o čom pri varení premýšľaš?“ Saša prevrátila očami a podala Robinovi malý kúsok koláča. „Nepozeraj na mňa, akoby ti doma nedávali jesť.“

Emily sa zahľadela na stromy za rybníkom, ktorý bol Sašiným novým príbytkom. Husto lemovali plot, ktorý za nimi celkom zanikol, takže záhrada pôsobila, akoby nemala konca. „Asi na jednotlivé prísady. A na chuť, ktorú spolu vytvoria. Aj na všetkých, ktorých ponúknem. Ak skúšam niečo nové, dúfam, že výsledok bude stáť za to.“

„Mmm,“ prikývla Saša, „takže je to jasné. Želanie.“

„Ide mi to, pretože si to želám?“ neveriacky sa spýtala Emily.

„Želania patria k najsilnejším kúzlam,“ usmievala sa Saša. V dlani stlačila posledný kúsok koláča a plnú omrvíniek ju – napriek Robinovmu hlasnému rozhorčeniu – načiahla k Emily, aby jej ich zopár vysypala do rúk.

Emily nechápavo pozrela na vodnú vílu. „Čo mám s nimi robiť?“

Saša sa stále usmievala. „Čo len chceš. Keďže si ten koláč piekla pre nás, primiešala si doň aj svoju mágiu. Čo keby si ho teraz skúsila premeniť na niečo iné? Môže to byť čokoľvek.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.